

Chương 670: Thảm Hoạ Cổng (99) - Là Vì Em

(Số từ: 2383)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:46 PM 06/01/2024

Những gì tôi nghe được chắc chắn là giọng của Ellen.

Tôi không thể không ngạc nhiên.

Và có vẻ như điều đó cũng đúng với đối thủ của tôi.

Với đôi mắt vô hồn mở to, nó run rẩy khi chĩa thanh kiếm vào cổ họng tôi.

Đó là điều chúng tôi đã làm nhiều lần trước đây.

Mặc dù không có ý thức của Ellen nhưng cứ như thể chúng tôi đang chiến đấu theo phong cách của Ellen vậy.

Sau nhiều trận chiến thường lệ, thay vì đâm thanh kiếm vào cổ họng tôi, Ellen lại dừng lại.

Tôi đã luôn bị đánh bại.

Ellen luôn thắng.

Giống như việc tôi thua Ellen đã trở thành thói quen, việc Ellen thắng tôi cũng đã trở thành thói quen.

Vì thế thói quen dừng lại vào phút cuối vẫn còn tiếp tục.

Ngay cả những lời quen thuộc đó cũng vô tình thoát ra khỏi môi tôi.

"Um... U... U...! Hic! Hic!"

Những giọt nước mắt không thể kìm được chảy ra từ đôi mắt vô hồn của Ellen.

Nước mắt hoà với nước mưa tuôn rơi không ngừng.

Người không nên khóc lại đang khóc.

Đây không phải là những giọt nước mắt cay đắng hay giận dữ.

Đó chỉ đơn giản là những giọt nước mắt của nỗi buồn.

"Ellen...?"

"Hic...! U! Aaa, aa... U..."

Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tuy nhiên, tôi có thể cảm nhận được sự đấu tranh dữ dội trong sự im lặng.

Ellen không biến mất hoàn toàn.

Đâu đó bên trong, Ellen vẫn còn ở đó.

Đúng thế.

Luna đã nói rằng cô ấy có thể mang Ellen trở lại.

Mặc dù tôi không thực sự mượn sức mạnh của Luna nhưng điều đó có nghĩa là tôi có thể phục hồi Ellen.

Và ngay từ đầu nó đã nói rằng nó có thể mang Ellen trở lại.

Ellen đã không biến mất.

Tôi đã quá yếu đuối.

Tôi yếu đến mức không thể phục hồi được Ellen.

Luna có thể mang Ellen trở lại và nó có thể tự mình đưa Ellen trở lại.

Tôi chỉ không thể tìm ra con đường đó.

Ellen có thể được phục hồi hoàn toàn và Ellen vẫn còn ở đâu đó bên trong nó.

Cắn môi, tôi cố gắng làm điều gì đó, nhưng hình ảnh Ellen nức nở bất lực cho tôi biết rằng điều đó thật đau đớn.

Một làn sóng năng lượng nhột nhật bùng phát từ cơ thể Ellen.

"Gh...ugh...!"

Ôm lấy đầu nó,

"Hu... Hic... Hu... Uh... Ahhhhhhh!"

Với tiếng gầm như mất hồn và sóng xung kích có thể xé nát không chỉ mặt đất xung quanh mà cả cơ thể tôi, tôi bị cuốn đi hàng chục mét.

Gần như không thể đứng vững sau khi bị ném trở lại, Ellen ôm đầu giữa dòng nước dường như đang đổ xuống.

Một cơn chấn động như động đất vang lên khi có thứ gì đó phun ra từ cơ thể cô.

"Ta sẽ giết... Giết... Phải giết... Người cũng vậy... Anh hùng cũng vậy... Mọi thứ người yêu quý. Mọi thứ quý giá đối với người... Phải bị lấy đi... Đó là... Công bằng... Đó là cách duy nhất..."

Cầm một thanh kiếm gãy, cô ấy trừng mắt nhìn tôi với vẻ ngoài kỳ quái khi những linh hồn báo thù tỏa ra từ cơ thể cô ấy.

Tôi không thể biết tình trạng của cô ấy tốt hay xấu.

Nếu tình trạng của cô ấy trở nên tồi tệ hơn, liệu điều đó có tốt cho tôi không?

Tôi không biết dòng thác linh hồn báo thù trào ra từ cơ thể Ellen là vì chúng đã rời đi hay chúng đang trở nên điên loạn.

Tuy nhiên, dòng nước xám xịt phun trào từ thanh kiếm gãy chắc chắn đã nói với tôi rằng nó không chỉ nguy hiểm cho cô ấy mà còn cho cả tôi.

Tiếp cận một cách bất cẩn có thể đã giết chết tôi.

Nhưng có một niềm tin mãnh liệt rằng bây giờ là cơ hội duy nhất của tôi.

Nó đã rõ ràng.

Phương pháp để đẩy lùi thứ đó.

Tôi không biết.

Phương pháp để giết thứ đó.

Tôi không biết.

Nhưng có một điều tôi đã biết.

Bị nó nuốt chửng, tôi học được một điều khi linh hồn tôi đang bị tấn công bởi sức mạnh kỳ lạ của thanh kiếm nó cầm.

Nó có thể giết chết một sinh vật nhưng không thể giết chết một linh hồn.

Nó có thể sở hữu một cơ thể, nhưng nó không thể giết được chủ nhân ban đầu của linh hồn.

Nếu có thể, nó đã giết chết linh hồn tôi ngay từ đầu.

Thực tế là nó không thể có nghĩa là mặc dù nó là một tập hợp các linh hồn nhưng nó không bao giờ có thể giết hoặc loại bỏ một linh hồn.

Tôi, người đã bị nó nuốt chửng mà vẫn chưa bị giết, chính là bằng chứng.

Việc linh hồn của Ellen vẫn còn đâu đó ngoài kia đã chứng minh điều đó.

Vì thế.

Tôi đã tiến lên.

*Krrr!

Đôi mắt với thứ đang lao vào tôi, bao phủ trong một cơn hỗn loạn của những linh hồn báo thù.

Tôi không lùi lại mà lại tiếp cận nó.

*Kwadddduk!

Không chỉ tấn công vào tâm trí của tôi, tôi còn cảm thấy một áp lực vật lý to lớn từ những thanh kiếm va chạm.

*Krrr!

Những hạt mưa trút xuống trong sóng xung kích đã bị sức mạnh vật lý cực mạnh đẩy đi, không bao giờ chạm tới chúng tôi.

Từ thanh kiếm gãy va chạm với Tiamata, một ngọn lửa dữ dội bùng lên khi áp lực của các linh hồn dâng trào và thần lực của Tiamata va chạm nhau.

Tôi không biết đó là ngọn lửa linh hồn bị đốt cháy hay ngọn lửa vật chất.

Ngọn lửa báo thù nhấn chìm tôi, sự tỉnh táo của tôi dường như bay đi khỏi nỗi đau tưởng như có thể xé nát não tôi.

Trong cơn hỗn loạn của những linh hồn báo thù, nó cố giết tôi bằng cách nào đó, như thể bóp chết ngọn lửa cuối cùng.

Cả nỗi đau như thể tâm hồn tôi đang bị xé nát và nỗi đau ở thế giới khác đang cố xé nát trái tim tôi đều hiện lên.

Nhưng.

Tôi biết nỗi đau có thể làm suy yếu linh hồn tôi, nhưng nó không thể giết chết tôi.

Hư Không Kiếm có thể cắt thịt tôi.

Hắc kiếm oán hận có thể tấn công linh hồn tôi.

Nhưng nó không bao giờ có thể giết chết linh hồn tôi.

Tôi chỉ cần không gục ngã trong đau đớn và sợ hãi.

*Kadddduk!

Tôi biết.

Tôi không thể thắng.

Tôi chưa bao giờ thắng, dù chỉ một lần.

Vào những ngày tôi học kiếm từ Ellen, người không biết gì, che giấu sự thật rằng tôi là Ma vương, mọi chuyện luôn như vậy.

Tôi không học kiếm để chiến đấu và chiến thắng Ellen vào một ngày nào đó.

Nhưng cuối cùng chúng tôi lại chiến đấu như thế này.

Bất cứ khi nào Ellen nghiêm túc, thất bại thảm hại là số phận của tôi.

Thất bại là tất cả những gì tôi có.

Nhưng đó không phải lúc nào cũng là một thất bại giống nhau.

Sụp đổ một vòng, sau đó là hai vòng, ba vòng, bốn vòng.

Có lúc, tôi thậm chí có thể chiến đấu trong khoảng mười phút.

'Nó khó.'

Khi tôi có được Alsbringer, Ellen thậm chí còn nói những lời đó, kiệt sức vì phải đối mặt với tôi.

Tôi luôn thua cuộc.

Tôi luôn bị ngã.

Nhưng tôi là kẻ thua cuộc nhưng đã tiến bộ.

Biết mình không thể thắng, tôi nghiêng rằng cố gắng bằng mọi cách để giành chiến thắng.

Tôi không trở nên mạnh mẽ để chiến đấu với Ellen, nhưng tôi cố gắng vì những điều sẽ xảy ra vào một ngày nào đó.

Anh đã thua em cả đời rồi.

*Krrr!

Khi tôi đối mặt với ánh mắt đầy thù hận và giận dữ của Ellen, cô đang cố gắng đẩy thanh kiếm của mình ra giữa đám linh hồn đang hỗn loạn và nhắm vào cổ tôi.

Tôi đã nói.

"Chỉ một lần...."

Kể từ Thảm Hoạ Cổng, lần đầu tiên, những giọt nước mắt chưa bao giờ rơi cho đến tận bây giờ.

"Chỉ một."

Cuối cùng, tôi không thể nhịn được nữa.

"Thật sự, chỉ một lần thôi..."

Tôi biết nước mắt sẽ không thay đổi được điều gì nhưng tôi vẫn khóc.

“Dù chỉ một lần thôi.”

Tôi đã rất tuyệt vọng.

Thật bất lực.

Những giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt tôi khi chúng bị cuốn đi trong dòng thác dữ dội của những linh hồn báo thù, giữa cơn bão xé nát linh hồn.

“Anh không thể...thắng...chỉ một lần thôi sao?”

—Chỉ một lần.

Vào thời điểm quan trọng này, anh mong muốn chiến thắng.

Anh có thể thua em trong suốt quãng đời còn lại, miễn là bây giờ anh thắng.

Bởi vì nếu bây giờ anh thua,

Anh sẽ không có bất kỳ cơ hội nào để thua em trong tương lai cả.

Bởi vì anh sẵn sàng dành phần đời còn lại để bị em đánh bại, giống như những ngày ở Temple.

"Vì thế..."

Sự vĩnh cửu đó.

Khoảng thời gian vô tận đó sẽ là đủ nếu tôi có thể lấy lại được nó.

Tôi nài nỉ theo ý chí của chính mình.

Ma thuật từ của riêng tôi.

Chỉ lần này thôi.

Chỉ một lần.

"Anh sẽ..."

Chỉ riêng giây phút này thôi.

"Anh sẽ đánh bại em."

Không có vấn đề gì đã xảy ra.

“Anh sẽ thắng.”

***Kwarrururung!**

"Ahh... ugh... uhh... aaaaaaah!"

Khi đạt đến giới hạn nào đó, nó bắt đầu giải phóng sức mạnh một cách điên cuồng, hành động của nó ngày càng trở nên thất thường.

***Bang!**

Thay vì chặn đường kiếm hướng lên trên, tôi lùi lại để tránh nó.

Bất kể sức mạnh nào được truyền vào vũ khí, luôn có một giới hạn tuyệt đối.

Thanh kiếm gãy.

Nó có những hạn chế của nó.

Lần này, tôi làm chệch hướng lực đâm của thanh kiếm đang lao về phía mình.

Đang đấu tranh với các giác quan của Ellen, rõ ràng là thứ đang điều khiển cơ thể cô ấy đang cảm thấy bối rối.

Nó đã trở nên buồn tẻ.

Ellen Artorius hiểu rõ kiếm thuật của tôi hơn bất kỳ ai khác trên thế giới.

Nhưng cuối cùng,

Đó là lý do tại sao,

Người biết kiếm thuật của Ellen giỏi nhất thế giới,

Cũng là tôi.

Khi tôi làm chệch hướng thanh kiếm đang nhắm vào mình, lần này cô ấy đã cố gắng hết sức để nhắm vào cổ tôi.

Tôi né được cú vung nhắm vào cổ sau khi thanh kiếm của tôi bị đẩy sang một bên.

Hạ thấp tư thế xuống, tôi tránh được đầu gối đang hướng thẳng về phía mặt mình.

Khuôn mặt vặn vẹo, đầy bối rối, tức giận và tuyệt vọng của cô ấy chỉ cách tôi vài inch.

"Uh... ugh... ugh!"

Thanh kiếm xuyên qua nỗi đau và sự tuyệt vọng.

Nhưng biết rằng khoảng cách này sẽ không xảy ra nữa, tôi đã nhận đòn.

*Thud!

"...!"

Tôi đã không chặn được thanh kiếm đâm vào trái tim mình.

Một cơn đau khủng khiếp xuyên qua não tôi, nhưng mức độ đau đớn này chẳng là gì so với áp lực lên linh hồn tôi lúc này.

Thay vào đó, tôi kéo.

Tôi kéo cánh tay đã đâm tôi.

*Bup!

Tôi tóm lấy cổ cô ấy.

"Aaaaaaaaaa!"

*Kurururung!

Không có lối thoát.

Tôi sẵn sàng bị đâm vào tim vô số lần chỉ vì một chiến thắng.

Hàng chục, hàng trăm, thậm chí hàng nghìn lần.

Tôi có thể làm bất cứ điều gì, tôi đã làm mọi thứ để giành lại cô ấy.

Tôi có thể chịu đựng được nhiều hơn thế này.

Dòng thác linh hồn báo thù tác dụng lực vật lý lên cơ thể tôi, nhưng cơ thể tôi đã tái sinh khi nó tan vỡ.

Chỉ cần cô ấy không giết tôi chỉ bằng một đòn, tôi sẽ tái sinh mãi mãi.

Tôi vẫn còn Thánh tích nên tôi có thể làm được.

Vì một chiến thắng duy nhất.

Chỉ vì một cơ hội.

Tôi đã phải chịu đựng khoảnh khắc yếu đuối này.

Không hy sinh Luna.

Mà không hy sinh bản thân mình.

Tôi đã nghĩ rằng buông bỏ vô số cơ hội, không biết liệu khoảnh khắc này có đến hay không.

Nó phải được thực hiện ngay bây giờ, hoặc không bao giờ.

Đưa tay về phía thực thể đang vùng vẫy, như muốn thoát khỏi sự kìm kẹp trên cổ nó.

Hướng tới Ellen.

Tôi chỉ tích lũy mọi thứ cho đến thời điểm này bằng cách tiêu diệt quái vật.

Tất cả Điểm thành tích mà tôi chưa từng sử dụng, dù là nhỏ nhất, vào thời điểm này.

Tôi đã sử dụng chúng bây giờ.

Để đưa em trở lại.

Và có lẽ.

Đây sẽ là lần cuối cùng.

[Sử dụng toàn bộ 287.620 Điểm thành tích.]

Tôi thực hiện một 'Viết Lại'.

"Ugh...uh...ha...aaaaah!"

Từ giờ trở đi, không cần đến sức mạnh như [Thần Ngôn] nữa.

Không cần quyền lực như [Tự Đề Xuất].

Những sức mạnh này có thể biến mất sau lần sử dụng cuối cùng này, tất cả những gì tôi quan tâm.

Bởi vì chúng đã không còn cần thiết nữa.

Hơn bất cứ lúc nào khác.

Hơn bất kỳ khoảnh khắc nào khác.

Với sự tuyệt vọng mãnh liệt nhất.

Với ý định mạnh mẽ nhất.

Tôi ước (Tự Đề Xuất)

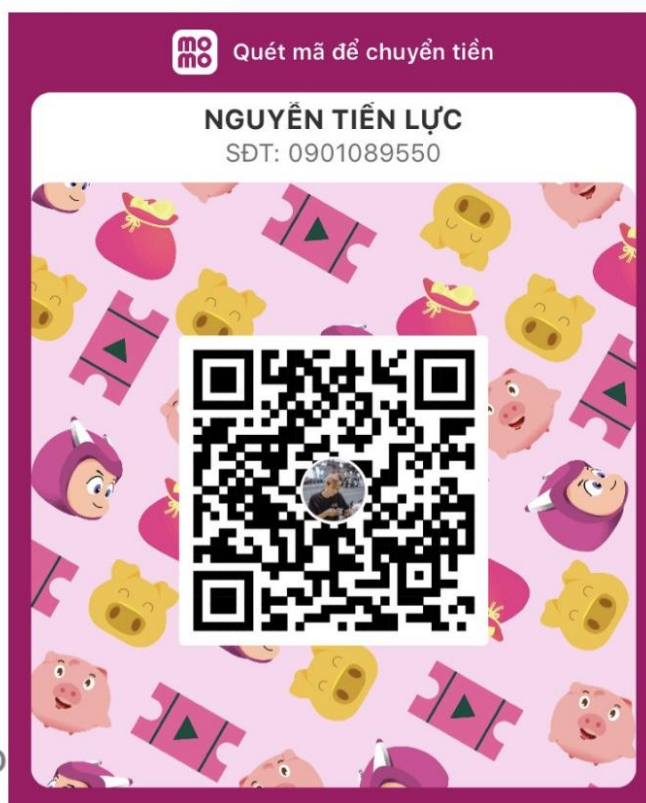
Tôi ra lệnh (Thần Ngôn)

Với những từ ngữ này.

"Biến mất!"

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading